

Europa a la cruïlla

written by Alfons Duran Pich | 29 de març de 2018

La detenció del president Puigdemont en territori alemany és el més potent element catalitzador de la crisi larvada que els buròcrates europeus han tractat d'ocultar en els últims anys.

Europa ja no és el lloc d'acollida que va ser abans, sinó un territori governat per un conjunt d'individus moguts per interessos personals, aliens a les necessitats i sentiments de la majoria dels seus ciutadans.

Políticament, la realitat europea no és homogènia. Hi ha democràcies consolidades, amb tots els seus defectes, com el Regne Unit o els països nòrdics. Hi ha democràcies, com Alemanya, que han de demostrar la seva voluntat de regeneració, ja que fins ara no han tingut un contenciós greu. I hi ha democràcies autoritàries, com l'espanyola, a la vora de les dictadures-dictablandas, que no han fet res per netejar el seu passat feixista, cosa que es demostra cada dia a través del comportament de les estructures de l'Estat.

La història dels exiliats i presos polítics catalans és la història d'una obsessió irracional per part de les classes extractives espanyolistes, que no han acceptat mai un acord per resoldre un conflicte polític a través de les urnes.

I les vivències actuals no fan més que ratificar la història dels últims cinc-cents anys, quan els validos de la monarquia espanyola han fet fora mida per imposar un Estat absolutista a unes nacions distintes. Primer van liquidar els projectes inicials per a la creació d'una nació castellana, i després van arrasar tot el que van poder amb nacions més antigues, com la catalana i la basca. I, malgrat tot, no han pogut amb elles.

Ara alguns polítics catalans, elegits pel poble, s'han vist obligats a exiliar-se per no ser empresonats "preventivament"

(com ja ha passat amb d'altres), acusats de rebel·lió, sedició, malversació i el que a "la seva senyoria" se li acudeixi . Però, en una intel·ligent maniobra, aquests polítics (homes i dones) han ampliat el seu camp d'acció a diverses nacions europees, cosa que comporta la inclusió en el conflicte dels poders judicials de diferents països.

Fins ara, l'Europa de les burocràcies (Unió Europea, Banc Central Europeu, etc.) feia de convidat de pedra i repetia insistentment que "aquest és un problema d'ordre intern". Cal ser un cretí integral (com el definia el gran Charcot a la Salpêtrière) per no adonar-se que "aquest problema" es diu democràcia i afecta tots els ciutadans d'una societat lliure i responsable.

El riu s'ha desbordat i s'estén per l'Europa continental i també pel Regne Unit, Bèlgica, Dinamarca, Finlàndia, Suïssa i ara Alemanya.

Alemanya ho té complicat pels seus antecedents. I és que el 13 d'agost de 1940, el president de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, va ser arrestat a la localitat francesa de Baule-les-Pins per la gendarmeria francesa del govern feixista de Vichy i lliurat a la Gestapo. Aquesta no va trigar a traslladar-lo a Madrid, on va ser humiliat i torturat, sent conduït després a Barcelona. El 15 d'octubre de 1940 va ser afusellat al pati del castell de Montjuïc. És a dir, el president de la Generalitat va ser assassinat.

I aquest cruel assassinat (qualsevol ho és) mai no ha estat reparat, encara que fos simbòlicament, pels governs de l'anomenada "transició", ni per la UCD, ni pel PSOE, ni pel PP. Mai, mai, els Governos d'aquesta Espanya sàdica no han demanat perdó. En termes comparatius, els presidents Kohl i Mitterrand sí que van demanar perdó, en nom dels seus respectius països.

I ara hi ha un *ritornello* en el cas del president Puigdemont.

Diuen que la seva detenció va ser fruit de la denúncia del “servei d’intel·ligència” (quin eufemisme) de l’Estat espanyol, que va alertar la policia alemanya. I la policia alemanya l’ha posat a disposició d’un jutge. És clar que aquest jutge, qualsevol que sigui el seu nom, no té res a veure amb els seus homòlegs espanyols. Començarà un procediment i veurem com acaba.

En qualsevol cas, el sistema judicial alemany no ho té fàcil. Ha de demostrar que és independent i no se sent condicionat per les relacions bastardes entre la coalició governant a Alemanya (cristianodemòcrates i socialistes) i el conglomerat que governa a Espanya (PPSOE i Ciutadans). Ha de ser capaç d’interpretar la llei segons la *common law*. Ha de procurar no diferenciar-se del tractament dels seus col·legues belgues, suïssos, britànics, etc. Ha de sortejar els embats de l’opinió pública alemanya, que a poc a poc va comprenent que el “cas català” és digne de ser tractat amb respecte.

Que el rector de la Universitat de Glasgow (una de les més antigues d’Europa) s’hagi posat a disposició de la consellera Clara Ponsatí (que exerceix de catedràtica d’economia a Sant Andrews) per defensar els seus drets, i que hagi declarat públicament que “els drets humans no es garanteixen a Espanya” és un torpede a la línia de flotació d’un Estat corrupte i decadent, que només sap defensar els seus privilegis a manotades. Mantinc una esperança atenta. Estem arribant al punt d’ebullició, quan l’aigua es converteix en vapor. I és que com diu la física quàntica, l’opció és allà fora. Només cal prendre-la a temps.

Text original a:
<http://www.alfdurancorner.com/articulos/europa-en-la-encrucijada.html>